

MEHNEM

YHDEKSÄS HAUTA



WSOY

AHNHEM

YHDEKSÄS HAUTA

SUOMENTANUT OUTI MENNA



WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuteos

Den nionde graven

Copyright © Stefan Ahnhem 2015

Published by arrangement with Partners in Stories Stockholm AB, Sweden

Suomennoksen © Outi Menna ja WSOY 2016

ISBN 978-951-0-41515-3

Painettu EU:ssa

PROLOGI

14. kesäkuuta 1998 – 8. marraskuuta 1999

OLI NIIN PIMEÄÄ, ettei hän nähnyt juuri mitään. Lisäksi vankien-kuljetusauto tärisi läpitunkemattomassa maastossa ajaessaan niin, että kirjaimista tuli miltei lukukelvottomia. Mutta ei auttanut. Hänellä oli enää vähän aikaa kirjoittaa asiansa loppuun ennen kuin verilammikko hänen allaan kasvaisi liian suureksi. Kertoa tarina rakkaudesta, joka sai hänet jättämään kaiken ja hyppäämään tuntemattomaan. Siitä miten omat ampuivat häntä ja ottivat hänet vangiksi ja kuljettivat häntä nyt kohti ilmeisen varmaa kuolemaa.

Kynä hänellä oli ollut mukanaan siitä saakka kun hän oli lähtenyt Huwwaran tiesulkujen kohdalla olevasta israelilaisesta sotilasleiristä Länsirannan vartioimattomiin osiin. Paperina oli muutama tyhjä sivu Tamirin repusta löytyneestä päiväkirjasta. Repussa oli ollut myös käytetty kirjekuori, jonka hän oli kääntänyt nurinpäin. Kirjoitettuaan loppuun hän tahteli sivut verisillä käsillään, ujutti ne kuoreen ja koetti parhaansa mukaan liimata kuoren kiinni.

Hänellä ei ollut postimerkkiä eikä vastaanottajan osoitetta. Ainoastaan nimi. Siitä huolimatta hän ei epäröinyt työntää kuorta löytämästään pikkiriikkisestä raosta ja irrottaa otettaan. Jos Jumala tahtoi, kirje toimitettaisiin perille, hän ajatteli ja antoi väsymykselle periksi.

Kirjekuori ei ehtinyt hipaistakaan maata ennen kuin navakat tuulenpuuskat tarttuivat siihen ja alkoivat lennättää sitä yhä korkeammalle kohti tähdetöntä myrskytaivasta, joka kaartui Nablusin molemmin puolin kohoavien vuorten Eebalin ja Garissimin yllä. Leimahta-

vien salamoiden ja matalan jyrinän välinen aika lyheni hetki hetkeltä. Ilmassa oli vahvaa sateen tuntua, aivan kuin pisarat saattaisivat milloin tahansa ryöpsähtää taivaalta, painaa kirjekuoren alas ja muuttaa kuivan maan märäksi mutavelliksi. Mutta sadetta ei koskaan tullut, ja verinen kuori käsin kirjoitettuine kirjeineen jatkoi matkaansa vuorten yli Jordaniaan, rajan toiselle puolelle.

Saladin Hazaymeh lepäsi kokoon rullattavalla makuualustallaan ja katsoi taivaalle, jolla erottuivat aamun ensimmäiset haparoivat valonsäteet. Öinen myrskytuuli oli vihdoin tyyntynyt, ja näytti siltä että päivästä oli tulossa kaunis.

Aivan kuin aurinko olisi päättänyt siivota taivaan puhtaaksi hänen seitsemänkymmentävuotispäiväänsä varten. Se ei kuitenkaan ollut Saladin Hazaymehin päällimmäinen ajatus. Vaikka syntymäpäivä oli syy hänen kymmenen päivän mittaiseen vaellukseensa, hän oli keskittynyt johonkin ihan muuhun.

Ensin hän oli luullut näkevänsä tuhansien metrien korkeudessa kiitävän lentokoneen, sitten hän oli päätellyt että kyseessä oli siipensä loukannut lintu. Mutta nyt hän ei tiennyt enää ollenkaan, mikä taivaalta leijaili noin viidenkymmenen metrin päässä välillä välkähdellessä, kun kirkkaat auringonsäteet osuivat siihen.

Saladin Hazaymeh nousi ja hämmästytti huomattessaan että selkäkipu, joka häntä yleensä vaivasi aamuisin, oli kadonnut kokonaan. Hän kääri makuualustansa kiireesti ja pakkasi sen reppuun. Jotain oli tapahtumassa. Jotain merkittävää. Hän tunsu täytyvänsä energiasta.

Se, mitä hän näki, ei voinut olla muuta kuin merkki taivaasta. Ilmoitus Jumalalta, johon hän oli uskonut niin kauan kuin muisti ja joka kertoi nyt hänen olevan oikealla tiellä. Jumalalta, jonka pojan jalanjalkia hän oli seitsemänkymmenvuotispäivänsä kunniaksi päättänyt seurata Jerusalemissa aina Galileanjärvelle asti.

Hän oli käynyt eilen Anjaran pyhässä luolassa ja aikonut viettää yönsä siellä, kuten Jeesuskin oli tehnyt opetuslapsiensa ja neitsyt Marian kanssa. Vartijat olivat kuitenkin huomanneet hänet, ja hän oli joutunut nukkumaan taivasalla. Mutta kaikella oli näköjään tarkoituksensa, Saladin ajatteli ja riensi epätasaisesta maastosta huoli-

matta kevein askelin kohti oliivipuuta, jonka oksistoon Jumalan lähettämä ilmoitus oli takertunut.

Puun luokse päästyään hän näki, että se oli kirjekuori.

Kirjekuori?

Vaikka hän kuinka yritti, hän ei kyennyt keksimään loogista selitystä sille mistä kirjekuori oli tullut, ja päätti lopulta että *taivaasta* sai riittää vastaukseksi. Eikä se kenties kovin väärin ollutkaan, sillä hän kuuli sisäisen äänensä toistelevan mantran lailla kuinka tärkeää oli, että hän huolehtisi kirjekuoresta juuri niin kuin oli tarkoitettu. Että se, ei mikään muu, oli hänen vaelluksensa varsinainen syy.

Useiden yritysten jälkeen hän onnistui heittämään kiven niin, että se osui kirjekuoreen, ja ehti napata kuoren ennen kuin se putosi maahan. Se oli likainen ja täynnä pienenpieniä reikiä; näytti ihan siltä kuin se olisi ihmeen kaupalla selvinnyt vaikka koko muu maailma oli tuhoutunut sen ympäriltä. Lisäksi se oli painavampi kuin hän oli olettanut.

Kaikki epäilykset olivat saman tien kuin pois pyyhittyjä.

Jumala oli valinnut hänet.

Kyse ei ollut mistä tahansa kirjekuoresta.

Hän tutki sitä kummaltakin puolelta ja koetti etsiä johtolankoja mutta ei löytänyt muuta kuin pienillä harottavilla kirjaimilla tekstatun nimen.

Aiṣa Ṣahin

Saladin Hazaymeh istahti kivelle ja lausui nimen vaivalloisesti ääneen, mutta se ei sanonut hänelle mitään. Hetken emmittyyään hän otti esiin veitsen ja viilsi kuoren varovasti auki. Hän ei edes huomannut pidättelevänsä hengitystään, kun hän taitteli auki sivut jotka olivat täynnä käsinkirjoitettuja merkkejä, joista muodostui pitkiä sanarivejä.

Merkit olivat hepreaa, sen verran hän ymmärsi. Mutta miten hän, joka tuskin osasi lukea arabiaa, olisi käsittänyt kirjeen sisällöstä mitään?

Mitä Jumala oikein yritti kertoa? Rangaista häntä siitä, ettei hän ollut koskaan oppinut kunnolla lukemaan? Vai eikö kirje ollutkaan tarkoitettu hänelle? Oliko hän vain mitätön välikäsi, jonka tehtävä oli toimittaa kirje eteenpäin? Jäytävä pettymyksen tunne mielessään

hän taitteli kirjeen ja työnsi sen takaisin kuoreen ja jatkoi vaellustaan pohjoiseen kohti Ajlounia, missä hän vastentahtoisesti pudotti kuoren postilaatikkoon.

Monen mielestä Khaled Šawabkeh toimi varmaan häpeällisesti ja oli erittäin moraaliton. Hänen omatuntonsa ei kuitenkaan kolkuttanut, kun hän pani sivuun kirjekuoren josta puuttui postimerkki, lähettäjän nimi ja vastaanottajan osoite. Kirjeet, joihin ei ollut merkitty asianmukaisia tietoja, olivat hänen omaisuuttaan. Sitä käytäntöä hän oli noudattanut poikkeuksetta neljänkymmenenkolmen vuoden ajan työskennellessään postin lajittelukeskuksessa.

Hänellä oli kotona monta laatikollista eksyneitä kirjeitä, laatikollinen jokaista vuotta kohti, eikä mikään ollut hänen mielestään viihdyttävämpää kuin poimia sattumanvaraisesti kirje jostain laatikosta ja lukea ajatuksia, jotka oli tarkoitettu jollekulle toiselle. Tämänkertainen kirje poikkesi kuitenkin kaikista aiemmista.

Kuoren kärsinyt ulkonäkö kertoi, että sen matka postiin oli ollut todellinen seikkailu. Lisäksi joku oli avannut kuoren mutta jättänyt silti kirjeen sisälle.

Hänen luettavakseen, ei kenenkään muun.

Tasan yhdeksänkymmentäkahdeksan minuuttia tavallista aikaisemmin Khaled Šawabkeh oli kotona ja lukitsi oven sisäpuolelta. Aikaa säästääkseen hän oli jättänyt iltapäiväteen väliin, vaikka oli ottanut evääksi harissaleipiä, ja kiiruhtanut puolijuoksua bussipy-säkiltä kotiin. Nyt hän huohotti hengästyneenä ja tunsi miten hiki yritti puskea kireän polyesteripaidan läpi.

Päivällinen sai odottaa. Sen sijaan hän kaatoi itselleen lasillisen viiniä hyllyyn kirjojen taakse piilotetusta pullosta, istahti nojatuoliin, sytytti vanhan jalkalampun, otti kirjekuoren esiin ja veti kirjeen kuoresta.

»Vihdoinkin», hän sanoi itsekseen ja kurottui ottamaan viinilasin onnellisen tietämättömänä siitä, että vuosien saatossa vasempaan pohkeeseen muodostunut veritulppa oli juuri irronnut ja kulkeutui verenkierron mukana kohti keuhkoja.

Vaikka setä oli kuollut keuhkoveritulppaan jo yli vuosi sitten, Maria ei edelleenkään ollut päässyt käymään sedän talossa. Hänellä oli kaksi veljeä, jotka olivat riitauttaneet testamentin ja tehneet kaikkensa, jotta hän luopuisi osuudestaan. Jopa hänen oma isänsä oli yrittänyt vakuuttaa hänelle, että Khaled Šawabkeh oli pitkään yksin elettyään lopulta menettänyt järkensä ja ettei naisia ollut luotu omaisuuden haltijoiksi.

Mutta Maria oli pitänyt pintansa ja saattoi nyt viimeinkin työntää avaimen lukkoon ja avata oven. Riidan tuoksinassa välit sekä veljiin että vanhempiin olivat tulehtuneet, mutta minkäpä sille voi. Talo odotti tyhjennystä, jotta hän voisi myydä sen, irtisanoutua työstään ompelijana, muuttaa Ammaniin ja ryhtyä taistelemaan naisten oikeuksien puolesta The Jordanian National Commission for Womenissa.

Sen ei olisi pitänyt olla mahdollista. Mikään ei alkuaan viitannut siihen että kirje olisi koskaan voinut päätyä toivotulle vastaanottajalle. Matkassa oli niin paljon mutkia, että onnistumisen todennäköisyys oli häviävän pieni.

Mutta silti kirje vain saapui perille.

Vuosi, neljä kuukautta ja kuusitoista vuorokautta sen jälkeen kun kirje oli työnnetty vankienkuljetusauton raosta myrskytuulen riepoteltavaksi, Maria Šawabkeh löysi kuoren, josta puuttui kaikki muu paitsi vastaanottajan nimi, ja joitakin tunteja myöhemmin hän oli onnistunut lukemaan kirjeen alusta loppuun.

Valvottuaan kolme yötä järkyttävän tarinan lukemisen jälkeen hän teki muutaman haun netissä, liimasi kirjekuoreen postimerkin, kirjoitti osoitteen nimen alle ja vei kuoren lähimpään postitoimistoon. Aavistamatta lainkaan, mitä siitä seuraisi.

Aiša Šahin

Selmedalsvägen 40, 7. krs

12937 Hägersten

Sweden

I OSA

16.–19. joulukuuta 2009

Moni tulee kauhistumaan teoistani. Jotkut tulkitsevat ne kostoksi tapahtuneista vääryyksistä. Toiset taas leikiksi, jonka tarkoitus on huijata järjestelmää ja näyttää, kuinka pitkälle on mahdollista mennä. Mutta suuri enemmistö ajattelee liikuttavan yksimielisesti, että tekojen takana on varmasti erittäin sairas ihminen.

He kaikki ovat väärässä...

1

Kaksi päivää aikaisemmin

SOFIE LEANDER istui Söderin sairaalan ultraääniosaston odotus-huoneessa ja selasi *Vi föräldrar* -lehden puhkiluettua numeroa, jonka aukeamilla poseerasi toinen toistaan kauniimpia ja onnellisempia äitejä ja isiä. Hän ei toivonut mitään niin hartaasti kuin sitä, että saisi olla yksi heistä. Mutta useiden tehottomien Pergotime-kuurien jälkeen hän oli alkanut epäillä, alkaisivatko hänen munasarjansa koskaan tuottaa munasoluja.

Tämä oli hänen vihoviimeinen mahdollisuutensa. Mikäli lääke ei ollut vaikuttanut tälläkään kertaa, hänellä ei olisi muuta vaihtoehtoa kuin antaa periksi.

Hänen miehensä tuntui jo antaneenkin. Vaikka oli luvannut pysyä hänen rinnallaan ja rientää hänen luokseen aina tarvittaessa. Hän avasi kännykän ja luki tekstiviestin uudestaan. *Tuli muuta menoa, en valitettavasti pääse*. Ihan kuin olisi ollut kysymys maitokaupassa käymisestä matkalla töistä kotiin. Edes pientä tsemppitoivotusta viestiin ei ollut näköjään voinut laittaa.

Sofie oli toivonut, että muutto Ruotsiin kolme vuotta aiemmin olisi tuonut uutta kipinää heidän suhteeseensa. Etenkin, kun mies oli halunnut ottaa hänen sukunimensä. Hän oli pitänyt sitä selvänä rakkaudenosoituksena. Todisteena siitä että he pysyisivät yhdessä, tapahtuisipa mitä tahansa. Nyt hän ei ollut enää yhtä varma, eikä hän voinut mitään sille, että hänestä tuntui kuin he vain etääntyisivät yhä kauemmas toisistaan. Hän oli yrittänyt keskustella asiasta, mutta mies oli vakuutellut rakkauttaan muka mitään ymmärtämättä.

Vaikka hän oli nähnyt sen miehensä katseesta. Tai oikeastaan siitä, miten tämä ei pystynyt katsomaan häntä silmiin.

Miehellä, joka oli aikoinaan pelastanut hänen henkensä, oli yhtäkkiä *muuta menoa* ja suuria vaikeuksia vastata hänen katseeseensa. Hänen olisi tehnyt mieli soittaa ja panna mies seinää vasten. Kysyä, oliko se lakannut rakastamasta häntä. Tavannut toisen naisen. Mutta hän ei uskaltanut. Sitä paitsi hän oli varma, ettei mies kuitenkaan vastaisi niin kuin ei juuri koskaan vastannut kesken työpäivän, eikä varsinkaan nyt, kun puuhaili uuden projektin kimpussa. Ei, hänen ainoa mahdollisuutensa oli saada positiivinen viesti lääkäriltä. Jos hän saisi sen, kaikki muuttuisi varmasti taas hyväksi. Hän voisi antaa miehelle lapsen ja mies ymmärtäisi jälleen rakastavansa häntä.

»Sofie Leander«, kuului kutsu, ja Sofie seurasi kättilöä käytävää pitkin pieneen tutkimushuoneeseen, jonka kaihtimet oli suljettu ja jossa oli iso tietokoneelta näyttävä laite sekä potilasvuode.

»Voit jättää ulkovaatteet naulakkoon ja käydä sängylle makamaan, lääkäri tulee tuota pikaa.»

Sofie nyökkäsi, ripusti takkinsa ja alkoi vetää saappaita jalasta kättilön poistuessa huoneesta. Sängylle asetuttuaan hän nosti paidanhelmaa ja avasi housut päättäen samalla, että soittaisi miehelle sittenkin ja kysyisi, mikä oli niin tärkeää, että esti tulemasta lääkärin vastaanotolle hänen kanssaan. Hän ei kuitenkaan ehtinyt kuin kurottaa kätensä käsilaukkuun kohti, kun lääkäri astui sisään.

»Sofie Leander?«

Sofie nyökkäsi.

»Hyvä, katsotaanpa sitten... Kääntyisitkö aluksi kyljellesi, selkä minuun päin.»

Sofie teki työtä käskettyä ja kuuli miten lääkäri repi muovipakkauksen auki hänen selkensä takana. Hän ei kyennyt hahmottamaan mistä se johtui, mutta jokin tilanteessa ei tuntunut siltä kuin olisi pitänyt.

»Minä tulinkin siis tutkituttamaan munasarjani.»

»Aivan. Hoidetaan vain tämä ensin«, lääkäri sanoi ja alkoi painella sormillaan Sofien selkärangan nikamia.

Yhtäkkiä selässä tuntui kova pistos.

»Hei, hetkinen, mitä siellä oikein tapahtuu? Pistitkö sinä minua?» Sofie kääntyi ja näki miten lääkäri sujautti jotain housuntaskuunsa. »Vaadin että minulle kerrotaan...»

»Ihan rauhassa nyt. Tämä on pelkkä rutiinitoimenpide. Ovatko nämä sinun tavaroitasi?» Lääkäri osoitti Sofien takkia ja saappaita mutta ei odottanut vastausta vaan nosti ne sängyn jalkopäähän. »Emmehän me halua unohtaa mitään. Miltä sekin näyttäisi?»

Sofie oli aiemminkin ollut munasarjojen ultraäänitutkimuksessa eikä se normaalisti todellakaan ollut tällaista. Hän ei käsittänyt lainkaan mitä tapahtui. Hän tiesi vain, ettei halunnut olla huoneessa enää hetkeäkään. Hän halusi pois. Pois huoneesta, pois lääkärin luota. Pois koko sairaalasta.

»Luulen että minun täytyy nyt lähteä», hän sanoi ja yritti nousta. »Haluan lähteä pois, kuulitko?» Mutta keho kieltäytyi tottelemasta. »Mitä minulle oikein tapahtuu? Mitä sinä teit?»

Lääkäri nojautui häntä kohti, hymyili ja silitti hänen poskeaan. »Ymmärrät kyllä pian.»

Sofie yritti vastustella ja huutaa niin kovaa kuin kurkusta lähti. Mutta hengityssuoja, jonka lääkäri kiinnitti hänen kasvoilleen, tukahdutti kaikki äänet, ja ennen kuin hän ehti tehdä mitään, sängyn pyörät oli vapautettu ja häntä karrattiin ovesta ulos ja käytävää pitkin eteenpäin.

Kunpa hän olisi voinut tarttua johonkin, mihin tahansa, kiskaista itsensä alas sängystä ja saada ihmiset tajuamaan mitä hänelle tapahtui. Mutta ei. Hän ei voinut kuin maata paikallaan ja tuijottaa katossa vilistäviä loisteputkia.

Hän näki kasvoja. Raskaana olevia äitejä ja tulevia isiä. Kätilöitä ja lääkäreitä. He olivat lähellä mutta kuitenkin niin kaukana. Hän näki ovia jotka avautuivat. He menivät hissiin jossa oli muitakin ihmisiä, hän kuuli puhetta. Hissin ovet sulkeutuivat hänen takanaan. Vai avautuivatko ne?

Sitten hän oli taas kaksin lääkärin kanssa, jonka viheltämä melodia kaikui käytävän kovista seinistä. Hän ei kuullut mitään muuta. Vain vihellystä ja oman hengityksensä, joka kuulosti samalta kuin silloin, kun hän oli lapsena saanut astmakohtauksen. Hän oli joutunut

keskeyttämään leikkensä ja haukkomaan henkeään, ja hän oli tuntenut itsensä täysin avuttomaksi. Nytkin hän tunsu itsensä avuttomaksi ja pieneksi eikä halunnut muuta kuin pillahtaa lohduttomaan itkuun. Mutta edes siihen hän ei pystynyt.

Tummaan betonikattoon kiinnitetty loisteputket pysähtyivät, ja Sofie näki miten hänen jalkansa nostettiin paareille ja niiden perässä hänen yläruumiinsa. *Ymmärrät kyllä pian*, lääkäri oli sanonut. Miten hän voisi ymmärtää? Hän ei kyennyt ajattelemaan muuta kuin malmöläistä plastiikkakirurgia, joka oli antanut potilailleen jonkinlaisen ruiskeen, jotta he eivät pystyisi haraamaan vastaan kun hän raiskasi heidät. Mutta miksi kukaan haluaisi raiskata hänet?

Hänet työnnettiin päälle ambulanssiin, ja hän päätti keskittyä ääniin. Kuljettajan oven paukahdukseen ja moottoriin joka käynnistyi. Siihen miten lähdettiin liikkeelle ja ajettiin Ringvägeniä länteen ja sen jälkeen Hornsgatania Hornstulliin, mistä käännettiin Liljeholmin sillalle ja ajettiin pois keskustasta. Siihen asti hänen oli helppo seurata reittiä. Seuraaminen hankaloitui kuitenkin heidän kierrettyään liikenneympyrää moneen kertaan, kunnes hänellä ei ollut enää hajuakaan ilmansuunnista.

Kun auto noin kaksikymmentä minuuttia myöhemmin pysähtyi, he olisivat yhtä hyvin voineet olla taas sairaalassa kuin missä tahansa muuallakin. Hän kuuli miten autotallin ovi avautui, minkä jälkeen ambulanssi ajoi vielä hitaasti kolmisenkymmentä metriä ennen kuin moottori lopulta sammui.

Ovet avautuivat, ja hänet vedettiin paareilla ulos autosta. Jälleen kerran loisteputket vilistivät katossa, kun häntä kuljetettiin eteenpäin. Vauhti kiihtyi ja lääkärin askeleet kopisivat kovalla lattialla, kunnes viimein pysähdyttiin. Avainten kilinää ja lyhyt piipittävä ääni, sen jälkeen alkoi kuulua sähkömoottorin surinaa.

Hänet työnnettiin pimeään huoneeseen, ja kuulosti siltä kuin jotain olisi suljettu hänen perässään. Kirkas lamppu syttyi kattoon ja valaisi pitkulaista pöytää. Ikkunoita ei näkynyt missään, eikä hän myöskään kyennyt hahmottamaan huoneen kokoa. Hän näki vain lampun ja pöydän sekä muutamia kojeita pöydän ympärillä. Hänet työnnettiin lähemmäs, ja hän näki että pöytä oli päällystetty muo-

villa, minkä lisäksi siinä oli useita kiinnitysremmejä sekä halkaisijaltaan noin kymmenen senttimetrin kokoinen reikä hiukan keskikohdan alapuolella. Pöydän vieressä oli metallitaso, jota peittävälle valkoiselle pyyhkeelle oli aseteltu erilaisia leikkausinstrumentteja.

Vasta nyt Sofie Leander tajusi mistä oli kyse.

Kun hän näki kaikki sakset, pihdit ja kirurginveitset, hän ymmärsi täsmälleen.

Hän tiesi miksi hänet oli tuotu tänne.

Ja mikä häntä odotti.

2

FABIAN RISK LUKI viestin vielä kertaalleen ennen kuin irrotti silmänsä matkapuhelimesta ja kohtasi opettajan kysyvän katseen. »Olen pahoillani, mutta valitettavasti näyttää siltä että meidän on hoidettava tämä ilman häntä.»

»Niinkö? Selvä», opettaja sanoi paljastaen selvästi, mitä mieltä oli asiasta.

»Mitä, eikö äiti tule?» Matilda näytti siltä kuin olisi mieluummin hypännyt sillalta alas kuin istunut vanhempainvartissa ilman Sonjaa. Fabian ymmärsi tyttärtään hyvin. Häneltä oli jäänyt monta tapaamista väliin eri syistä, ja vaikka Matilda oli jo kolmannella luokalla, hän ei edelleenkään muistanut opettajan nimeä.

»Äidin pitää tehdä töitä. Ei voi mitään. Tiedäthän sinäkin, miten kiire hänellä aina on ennen näyttelyä.»

»Se lupasi tulla.»

»Niin, ja hän on taatusti yhtä pettynyt kuin sinäkin. Mutta hyvin tämä menee silti, älä huoli.» Fabian taputti Matildan päätä ja koetti hakea tukea opettajalta, joka vastasi hymyilemällä ilmeettömästi kuin pokerinpelaaja.

»Lopeta.» Matilda työnsi isän käden pois ja oikoi vaaleanpunaisia pinnejä, jotka pitivät olkapäille ulottuvia tummia hiuksia paikallaan.

»No niin, Matildan opiskelumotivaatiosta ja tunteilla keskittymisestä opettajakunnalla on ainoastaan hyvää sanottavaa.» Opettaja selasi papereitaan. »Sekä äidinkielessä että matematiikassa hän on yksi parhaista...» Hän vaikenä ja katsoi Fabianin kännykkää, joka oli alkanut väristä pöydällä.

»Anteeksi.» Fabian nosti kännykän käteensä ja huomasi hämmästykseseen, että soittaja oli Herman Edelman, hänen pomonsa siitä asti kun hän oli aloittanut työt Keskusrikospoliisissa, ja vaikka pomo oli jo kuusikymmentävuotias, hän oli edelleen aktiivisesti läsnä ja etsi totuutta yhtä nälkäisesti kuin aina ennenkin. Fabian saattoi sanoa rehellisesti, että ilman Edelmania hänestä ei olisi tullut kummoista-kaan rikostutkijaa.

Juuri tänään pomoa ei kuitenkaan ollut näkynyt osastolla lounaan jälkeen, ja kun Fabian tai muut kollegat samassa tiimissä eivät olleet kuulleet pomosta mitään vielä iltapäivälläkään, he olivat alkaneet miettiä, oliko jotain kenties tapahtunut.

Mutta nyt pomo siis soitti. Työajan jälkeen sitä paitsi, eikä se voinut tarkoittaa kuin yhtä asiaa.

Jotain oli aivan varmasti tapahtunut.

Jotain mikä ei voinut odottaa.

Fabian oli aikeissa vastata, kun opettaja yskäisi vihjaavasti. »Meillä ei ole koko iltaa aikaa. Minun täytyy tavata vielä muitakin.»

»Anteeksi, mihin me jäimme?» Fabian hiljensi puhelimen ja laski sen kädestään.

»Matildaan. Teidän tyttärenne.» Opettaja väänsi kasvoilleen hymyn. »Kuten sanoin, opettajakunnalta on kuulunut pelkkiä kehuja. Mutta...» Hän katsoi Fabiania silmiin. »Jos se vain käy, haluaisin jutella kanssasi kahden kesken.»

»Vai niin? Okei. Eiköhän se käy. Vai mitä, Matilda?»

»Mistä te aiotte puhua?»

»Varmaan jostain aikuisten asioista vain.» Fabian käänsi katseensa opettajaan, joka nyökkäsi hymyillen. »Odottele vaikka käytävällä, minä tulen ihan pian.»

Matilda huokaisi ja laahasi jalkojaan mielenosoituksellisesti kävellessään ulos luokkahuoneesta. Fabian katseli hänen peräänsä muttei voinut lakata miettimästä, minkä takia Edelman oikein yritti soittaa.

»No niin. Tilanne on nimittäin tämä.» Opettaja risti kätensä ja laski ne pöydälle. »Olen kuullut usealta taholta, että on ollut havaittavissa vakavia merkkejä siitä että Matilda...» Jälleen kerran Fabia-

nin värisevä puhelin keskeytti hänet, eikä hänen ärtymyksestään voinut enää erehtyä.

»Olen pahoillani, mutta en tosiaan tiedä mistä nyt on kysymys.» Fabian otti puhelimen käteensä ja katsoi sitä. Tällä kertaa soittaja oli hänen kollegansa Malin Rehnberg, joka oli Kööpenhaminassa seminaarissa. Edelmanin oli täytynyt soittaa Malinille siinä toivossa, että tämän tavoittaminen olisi helpompaa. »Anteeksi, mutta minulla ei ole muuta vaihtoehtoa kuin...»

»Selvä. Mutta siinä tapauksessa lopetetaan tähän», opettaja sanoi ja ryhtyi keräilemään papereitaan.

»Hetkinen. Emmekö voisi vain...»

»Tässä koulussa me noudatamme ehdotonta kännykkäkieltoa oppitunneilla, enkä näe syytä miksi me tekisimme poikkeuksen aikuisten kohdalla.» Opettaja jatkoi papereiden keräämistä ja pani ne salkkuunsa. »Mutta vastaa sinä tärkeään puheluusi, niin voin keskustella niiden vanhempien kanssa jotka ovat kiinnostuneita lapses- taan. Mukavaa illanjatkoa.» Opettaja nousi.

»Odota, ei tämän näin pitänyt mennä», Fabian sanoi samalla hetkellä kun kännykkä vaikeni. Puhelinvastaaja. Jätä viesti vastaajaan ja kerro mitä on tapahtunut, pliiis. »Anteeksi. Totta kai olen täällä Matildan takia, en mistään muusta syystä.»

Nainen, jonka nimen hän oli unohtanut, katsoi häntä miltei halveksivasti. »Hyvä on.» Nainen avasi salkkunsa ja otti esiin Matildan kansion. »Meillä ei normaalisti ole tapana puuttua tällaiseen. Mutta teidän tyttärenne kohdalla tuntuu tärkeältä reagoida, sillä ellette te tee pian jotain, on olemassa vaara että hänen koulunkäyntinsä kärsii.»

»Anteeksi, mutta en ymmärrä. Tee mitä?»

Opettaja laski pöydälle piirustuksen. »Tässä on yksi hänen viimeisimmistä piirroksistaan. Ja, no, näet varmaan itsekin.»

Fabian tunnisti itsensä pienestä leukaparrasta, jonka oli ajanut pois joitain viikkoja sitten. Häntä vastapäätä seisoivat Sonja keittiöveitsi kädessään. Molemmat huusivat suu auki ja naama punaisena. Hän muisti miten hän oli tivannut Sonjalta, oliko tämän pakko tehdä töitä joka päivä niin myöhään illalla. Sonja oli raivostunut ja alkanut

huutaa hänen pitkistä työpäivistään viime vuosina ja syyttänyt häntä siitä, ettei hän ajatellut muita kuin itseään.

Vaikka he olivat pyhästi luvanneet, etteivät riitelisi lasten nähdessä. Se, että hän oli kiivastuksissaan uhkaillut avioerolla, ei parantanut asiaa lainkaan.

»En tiedä mitä sanoa. Tämä piirustus, se on...»

»Ja tässä on toinen», opettaja keskeytti.

Tällä kertaa kuvassa oli Matildan huoneen seinätapetti, ja kuten todellisuudessaakin, kuvan alalaidassa kaikki pehmolelut nököttivät rivissä sängyllä tyynyjen päällä. Toisaalta Fabian ei voinut olla ihailematta sitä, kuinka taitava hänen tyttärensä oli piirtämään, ja toisaalta hän teki töitä ymmärtääkseen puhekuplien sisällön, joka kuvasi seinän takana meneillään olevaa riitaa. Tällä kertaa riita koski seksiä, ja sikäli kuin hän näki oikein, osa repliikeistä oli kiusallisen lähellä totuutta.

Hänen olisi tehnyt mieli vajota tuolin läpi ja häipyä paikalta.

»Piirustukset ovat tietenkin suurelta osin liioittelua ja kuvitelmaa, ymmärrän sen. Mutta sama teema toistuu tällä hetkellä kaikessa mitä Matilda tekee, ja ajattelin että teidänkin olisi hyvä tietää se. Haluaisin ainakin itse tietää, jos olisin hänen vanhempansa.»

»Totta kai, ehdottomasti», Fabian sanoi ja yritti vaientaa kädessään värisevän kännykän.

Matkalla Björngårdin koulun ulko-ovelle Fabian yritti soittaa Edelmanille, mutta puhelin tuuttasi varattua. »Näetkö, Matilda, lunta on tullut taas lisää.» Hän katseli koulun pihalle, jota peitti paksu kerros vasta satanutta lunta. »Kivaa, vai mitä? Voit tehdä huomenna lumiukkoja.»

»Äh, se varmaan sulaa heti», Matilda sanoi ja lähti kävelemään portaita alas.

»Matilda, odota.» Fabian kiiruhti perään. »Et kai sinä pelkää, että minä ja äiti eroamme?»

»Ai siitä te puhuitte.»

»Mitä? Pelkäätkö?»

Vastaamatta kysymykseen Matilda juoksi autolle, joka oli pysäköity toiselle puolelle tietä.

Fabian piti autonavainta ilmassa ja yritti avata keskuslukitusta, jotta Matilda voisi avata oven ja hypätä autoon. Hän olisi tavallaan halunnut mennä itsekin autoon ja jatkaa keskustelua, muttei tiennyt mitä sanoa. Tyttöhän oli oikeassa. Jos tilanne jatkuisi tällaisena, olisi vain ajan kysymys milloin he joutuisivat myöntämään epäonnistumisensa. Vaikka hän ei ollut luvannut ainoastaan Sonjalle vaan varsinkin itselleen, ettei ikinä seuraisi vanhempiensa jalanjälkiä. Riippumatta siitä mitä tapahtuisi. Riippumatta siitä kuinka vaikeaa heillä olisi. Ihan sama, mikään ei saisi häntä lopettamaan taistelua ja antamaan periksi.

Nyt hän ei enää tiennyt.

Hän tunsi valuneensa tyhjiin ja ajaneensa pelkillä vanteilla niin pitkään, ettei vahinkoa kenties voisi enää korjata. Hän huokaisi ja seisahtui keskelle koulun pihaa, otti kännykän taskusta ja naputteli Malin Rehnbergin numeron.

»Fabian, mitä hittoa siellä oikein tapahtuu? Kiitä luojaasi että olen täällä yli kuudensadan kilometrin päässä, muuten sinua ei pelastaisi mikään.»

Fabian järkeili, että oli viisainta olla hiljaa ja antaa Malinin puhua loppuun.

»Etkö tajua että Herman on roikkunut kimpussani kuin iilimato vain siksi, ettet viitsi vastata puhelimeen? Ihan kuin olisin hänen sihteerinsä tai jotain. Niin, tiedän ettei sillä ole teille mitään väliä, mutta satun olemaan Kööpenhaminassa seminaarissa, jossa käsitellään oikeasti mielenkiintoisia asioita.»

»Okei, mutta tiedätkö mitä...»

»Ainoa vain, että hotellihuoneen sänky on ihan paska ja sitä paitsi minä tunnen oloni turvonneeksi hikoilevaksi possuksi.»

»Ymmärrän, mutta...»

»Ja ihan sama vaikka vielä olisi kaksi kuukautta jäljellä, koska teen taatusti jotain laitonta, jos nämä kakarat eivät tule ulos ja vähän äkkiä. Haloo? Fabian? Oletko siellä?»

»Kertoiko Herman, mitä asiaa hänellä oli?»


»Ei, tai en tiedä. Ilmeisesti jotain tärkeää. Mutta minulla on idea.»

»Okei.»

VIRTAVIIVAISEKSI HIOTTU RIKOS- TRILLERI

RIKOSTARKASTAJA FABIAN RISK tutkii oikeusministerin merkillistä katoamista Tukholman valtiopäiviltä: riitaisan istunnon jälkeen ministeri ei koskaan astu ulkopuolella odottavaan autoon. Risk joutuu mittavan sumutuksen kohteeksi, mutta samassa sumussa hapuilee Ruotsin turvallisuuspoliisi Säpo. Risk ajautuu yhä syvemmälle korkean tason salaliittoon, joka osoittautuu kylmävämmäksi kuin kukaan osasi aavistaa.

»Ahnhemilla on kyky... pitää jännite tiukkana läpi koko teoksen. *Yhdeksäs hauta* on osaavaa jatkoa debyytille.» – BTJ

#kirja WWW.KIRJA.FI	 9 789510 415153	
	84.2 ISBN 978-951-0-41515-3	